

L'eròtica del pes

Vicent Bartual, o simplement Bartual, porta set anys actuant amb conjunts de roc valencians. Darrerament, la seua figura opulenta s'ha fet popular a través del programa de TVE «Si yo fuera presidente».

Carles GAMEZ

La seua silueta podria haver servit com a model inspirador del ninot de la Michelin (precisament l'any passat el seu grup és deia Michelin y los Termómetros), amb cos de llaurador-Obelix i cara d'escolanet-angelot d'algun retaule bàrroc. Vicent Bartual, o Bartual a seques o Barti per al seu cercle d'intims.

Valencià, vint-i-sis anys, cent tren-

ta kg («el meu look és com el de Sabrina, però a la inversa, el meu mànager es desespera cada volta que comence un règim d'aprimament; em diu que, per cada quilo que perd, tinc un fan menys»); ha estat «la revelació» de la temporada, gràcies al programa-vedette *Si yo fuera presidente*, el qual ha aconseguit que molts telespectadors «descobresquen» el segon canal de TVE.

Des de la seua aparició en el mes de novembre, clavat dins d'una olla, cantant-nos allò del lleó que dorm en la jungla, aquell tema que popularitzaren els grups de folk per la dècada dels seixanta, no ha faltat a la cita setmanal, amb un repertori descaradament *naïf*, nostàlgic, vestit amb una espècie d'uniforme de gala, a mitjan camí entre «polero» ambulat, cambrer d'hotel i vocalista festiu, dins d'aquest circ ibèrico-televisiu, on el domador-Tola ha fet del mal gust, *lo cutre*, i del camp més ranci, constants estètiques d'un programa fet de retalls de cartes al director, assemblees de bingo, *fanzine* d'associació de veïns i «reinas por un dia».

És una pena que els nostres veïns del Principat tinguen precisament en la nit del dimarts el seu programa estelar: *El show d'Angel Casas*, altrament, la figura de Bartual de segur que s'hauria convertit en un invitat especial com antany ho eren la gosseta Marilyn, Herta Frankel, Gustavo Re... De moment, gràcies a Déu, s'ha lliurat d'acabar en la pell d'Espinete, encara que no li importaria fer de Toby, el company de la petita Lulú, en alguna transposició musical...

Li agrada definir-se com «un clàssic festiu»: «Jo sóc com les postres especials, roc i marxa per als més menuts, ritme i melodia per als grans, i molt de *revival* per als iaïos. ¿Cantant *camp*? Bo, sí, em considere molt *camp*, visc amb la meua mare en una alqueria, on fins fa poc teníem vaques, conills, gallines...»

En la seua mare, la senyora Teresa, té el primer i principal fan:

«Si yo fuera presidente» l'ha fet molt popular

/ ARXIU

Entrevista

«Vaig adonar-me en el moment en què va decidir despenjar la Santa Cena de la seua habitació i substituir-la per un pòster meu. És molt comprensiva; de tant en tant, sol fer-me una paelleta per a vuit, encara que només en menjem nosaltres dos.»

Els seus gustos musicals van d'un Billy Cafaro al malaguanyat John Belushi, i no li importaria cantar en un futur en l'Eurovisió:

«Ho veig, de tota manera, molt difícil; mira, si no, el Demis Roussos anunciant un règim per a aprimar-se al *Teleprograma*; els pesos pesats com jo no quadrem molt bé amb les operacions de marqueting, i, a més, si et dic la veritat, m'hauria estimat més actuar en els Benidorms, Sant Remos, Cançons del Mediterrani dels bons temps... ¡Aquells si que eren festivals!

¿Tu quin creus que té més esperit roquer, el nostre president Joan Lerma o el Jordi Pujol?

«El Jordi més que roquer, el veig baladista, hauria fet un bon *crooner*, però, com que va eixir el José Guar-

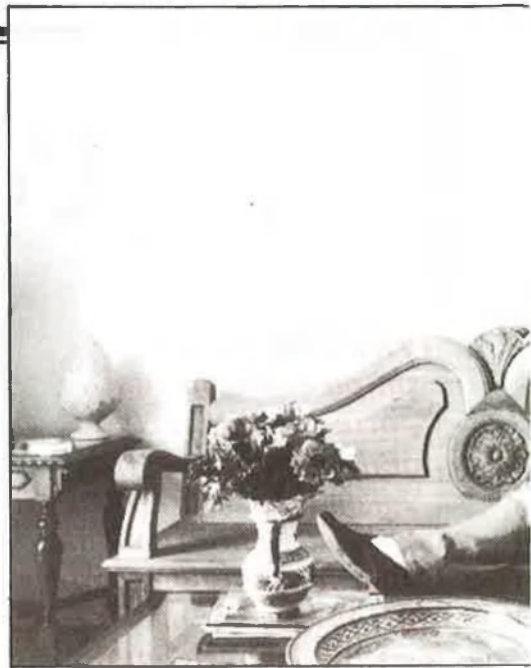
diola, s'ho va pensar millor i es va dedicar a la política, on, per cert, no ho fa malament. El Joan Lerma, em pense que de Jeanette no va passar.»

Bartual, com el millor i més tòpic cantant folklòric, juga amb això, no li agrada parlar de política, ni tampoc no li agraden els cantants-funcionaris («Tot i que hi ha solt arreu molt de funcionari-*starlette* de nova planta»). «De tota manera, les pel·lícules de Ronald Reagan mai no m'han agradat; a mi, les que de debò m'agraden són les de Sergio Leone i Adriano Celentano.»

Assaja diàriament amb el seu grup, un quintet «tot terreny» i espera aquest estiu rodar molt:

«M'encisa cantar en directe, el *face to face* amb el públic. Mira si en gaudesc, que una volta, actuant amb l'Orquestra Pirata, a Vilafranca del Maestrat, es va afonar l'entaulat, i, naturalment, vaig continuar cantant, com diu la cançó, «Can't stop the music».

«En l'actualitat, no puc plantejar-me una selecció rigorosa de llocs

Viu amb sa mare, en una alqueria

d'actuacions. Jo no tinc problemes d'actuar ara a la Sala Suso's i demà en una festa socialista, ja vindrà el temps de triar...

Re radioCadena valenciana

rtve

Divendres 3 de Maig 10'30 nit

RAIMON EN DIRECTE

retransmissió del recital al Teatre Principal
presentat per Toni Mestre

radiocadena

OM. 1314 La ràdio d'ací. FM. 96.9

deren «una utilització-manipulació d'un bon xicot amb problemes de pes...» o, al contrari, aquells qui l'animen per atrevir-se a cantar i a eixir en la televisió, malgrat el seu físic, perquè amb ell s'ha fet un poc més pels grossos de l'estat.

D'aquell programa on va fer de ministre dels drets de l'home, només recorda els entrepans de llonganissa, fossilitzats.

A Bartual, li agrada la fama: «I menteix el qui diga el contrari.» Una fama encara petita, però que fa que li demanen autògrafs pels carrers o que cante una cançó en els llocs més insospitats: «L'altre dia, a Madrid, passàvem per davant d'una perruqueria de senyores, començaren a cridar «el gordo de la tele», i la perruqueria es va quedar buida, totes a mig pentinar eixint al carrer. Jo crec que la que més en gaudeix és la meua mare, sobretot al principi, quan venien les veïnes a preguntar-li si el qui eixia en la televisió era jo».

Sembla que Bartual acaba de nàixer a la vida pública, quan porta ac-

tuant des de l'any setanta-vuit en els grups de roc valencià.

«Mira, jo he estat punki, quan no ho era ningú, ací; després vaig passar per un reciclatge melòdic, en veure que fins El Corte Inglés vestia els seus maniquís amb cadenes i vestits de cuir. Els meus començos musicals es lliguen a un grup neocatòlic, que es deia Raíces i fèiem una barreja d'Aguaviva i Nuestro Pequeño Mundo. He treballat d'ajudant d'artista faller; he col·laborat i produït molts dels grups de la *new wave* valenciana, i crec que ara és el moment d'ocupar-me una mica de mi. No sé el que passarà; ara, això sí, la música, per a mi, no es un *hobby* ni una forma de lligar.»

En uns moments en què el panorama pop oscil·la entre el lirisme pseudo-avanguardista, l'epopeia *heavy* o el *funky* descafeïnat, Bartual continua fidel a la fórmula eterna del pop: senzill, marxós, alegre, com les paraules que va llançar fa quasi trenta anys, un xicot negre de Geòrgia: «Awopbopaloobop Alopbamboom».

/ M. J. Jordán

La seua eixida en el programa de Tola ha creat una certa polèmica; setmanalment, arriben a Televisió cartes de protesta per allò que consi-

ENCARA NO SOU SOCI D'ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ?

Butlletí d'Inscripció

1r cognom 2n

Nom Professió

Lloc de naixement Any

Domicili Població

Districte postal Tel particular

Domicili del treball

Població Tel treball S'ha fet soci d'Acció Cultural del País Valencià, amb una quota trimestral de (feu una creu on calga):

..... mil

..... mil cinc-centes

..... tres mil

..... pessetes (quantitat superior a fixar pel soci)

Domiciliació bancària

En/N

Carrer Població

Banc/caixa Agència

Carrer Població

Província Compte corrent Núm.

Libreta

Distingits senyors:

Els pregue que atenguen, amb càrrec al meu compte i fins a nova ordre, els rebuts de ptes que trimestralment els presentarà Acció Cultural del País Valencià.

..... de de 198

Firma

C/. Moratín, 15-8a. Tel. (96) 351 17 27. 46002-València